

Missatge d'Esperança: L'Última Trucada de la Capitana Lara

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: La caiguda

Era una nit de color carmesí a través del vidre blindat de la nau d'exploració Mercuri 7. L'estrella més propera al planeta inhòspit, a punt d'engolir-se'ls, es reflectia en la superfície metàl·lica de la nau, pintant-la d'un to cremat. La Capitana Lara, constant en els seus hàbits, estava dreta davant d'aquesta visió, els ulls mirant l'inferna estrella. Va començar a transcórrer la seva quantitat habitual d'orina en una tassa recol·lector metàl·lica pensada per aquestes situacions.

La nau va sacsejar-se violentament, i Lara va vacil·lar. Es va ajustar la seva peca, la qual li cobria la meitat esquerra del rostre i la protegia contra l'enlluernament estel·lar. Va mirar la taula del seu despatx en què es trobaven 17 tasses idèntiques a la què acabava d'utilitzar. Llegint el moment del dia amb aquesta estranya saviesa corporal que tenia adquirit, la capitana va beure una mica d'aigua i es va posar a calcular què mancava.

El problema imminent era clar i present: el sistema de control de vol havia fallat i estaven aproximant-se massa a la estrella més propera. El calor ja era intens, tot i que l'escut de la nau protegia de la majoria dels rajos fatals. L'equip d'enginyers ja treballava per a solucionar la fallada, però de moment, estaven quedant-se sense alternatives.

Si bé la Capitana Lara era una dona d'accions decisives, sabia que no hi havia escapatoria per a aquesta situació. Per suposat que a la Terra ja debien saber que la nau Mercuri 7 es dirigia a la seva destrucció. Els senyals de perill ja haurien arribat a les esferes més altes del poder i es reproduirien en els panells de notícies gegants de les ciutats. La seva cara intencionadament valenta estaria dibuixada pels artistes de tot el món, com una imatge d'heroïcitat en temps de desesperació. Però què més podia fer ella que no fos intentar fer-ho bé?

Es va acostar a la seva estació de comunicacions, una estructura metàl·lica de colors parets a la llum de la nau. Les lletres 'Principal Lara' s'arremolinaven en una elegant fita negra atada al·rededor de la cantonada d'estètica sinuosa de la màquina. L'ordinador, que es mantenia dret en el petit escriptori arran de paret, estava ple de missatges de la Terra i altres naus: actualitzacions, recorreguts, a vegades felicitacions. Aquest cop, però, la Capitana no es va sentir amb forces per a llegir-los.

Sellegint-se endins de la cadireta alta del seu escriptori forrada de cuir, va activar la càmera de l'exomesfera d'una cruïlla de claus. Una torre de llum vermella va començar a parpellejar des de l'aparell de comunicacions, senyalitzant que una transmissió es gravaria i s'enregistrarà per a ser enviada a la Terra.

Lara va parpellejar una vegada, dues, i després va començar a parlar. La veu

humana era una cosa estranya, pensava, en el silenci de l'espai. Es va clavar en les seves paraules, la tristesa reprimida brotant com una font a cada paraula.

"Mare, pare, s'està quent massa. Estic asseguda dins aquesta nau, mirant una estrella morir, i tot el que puc pensar és en vosaltres." Els seus ulls, aquest blau profund com el mar de la Costa Brava, es van omplir de llàgrimes irònicament fredes en comparació amb el roig igní del paisatge que l'envoltava.

"No sé si farem la volta, si hi haurà una següent. Vull que us recordieu que vaig escollir això, aquesta vida, amb tots els riscos que comportava. No us sentiu culpables. Res d'això és culpa vostra." Lara es va tallar, sentint com la gola li trencava per dins. De sobte, va passar una ràfega de fred a través del pesat aire de la nau, i tot es va posar en pausa.

La pantalla davant d'ella indicava clarament que un agujero de gusano acabava d'obrir-se en la proximitat, allunyant la nau del seu curs mortal. El grup d'exploració Intergalàctica, establert per terra a l'altra banda del univers, hauria detectat aquesta anomalia. Nomes estaven destinats a explorar, mai a rescatar, però l'habilitat, valentia i sensatez dels comandants que dirigeixen aquesta organització mai havien estat qüestionades.

Podria ser? Podria ser que aquest fos l'inici d'una expedició de salvament com mai s'havia vist? Només el temps ho diria. Ara, el únic que podia fer la Capitana Lara era esperar, i recordar les paraules del seu avi: "No hi ha res més poderós en aquest univers que l'esperança".

Els pensaments d'optimisme de Lara es mantindrien a lo llarg de la nit, mentre la nau seguia sacsejant-se violentament, tot enfrontant l'estrella més propera. I encara així, hi havia una cosa que sabia, alguna cosa que tenia ben clar en aquest moment de caos. Sobretot, no importava què passés, més enllà de la mort o la vida, es mantindria esperançosa fins al final. Després de tot, la Capitana Lara era una lluitadora. I la lluita encara no havia acabat.

